

Català **Irina Mutt, *A break can be what we are aiming for*. Del 26 d'abril a l'1 de juliol de 2018. Projecte de comissariat, Sala Gran. *Barcelona Producció és una iniciativa de La Capella*.**

Artistes: Mycket, Susanne M. Winterling, Girls Like Us, Merrit K., Alok Vaid-Menon, Marit Östberg, Laia Estruch, Adriana Minoliti.

“A break can be what we are aiming for” és una cita de l'autora Sara Ahmed que he mantingut sencera com a frase en anglès perquè servia per emmarcar el relat i definir la intenció-gest d'aquesta exposició, entenent que *break* pot ser “ruptura”, “trencament”, però també una “pausa”, una “interrupció”. Una voluntat que també s'anuncia des del grup, amb el plural: nosaltres.

Aquesta exposició parteix de la vulnerabilitat com a sistema de relacions que no cancel·la la potència ni la possibilitat de continuar avançant, resistint, construint i re-construint. L'element fràgil pot ser una estructura, un context o una situació que ens va desgastant, trencant, fent mal. Una ruptura també pot ser un cos que topa contra una expectativa, un cos que cau, que xoca contra un altre, que s'entrebanca.

Allò a què ens enfrontem, allò contra què xoquem, la seva duresa, també té una història, convertida en una cosa concreta a partir de la repetició. Sentir-nos vulnerables fa que calguin espais segurs i de trobada on recuperar forces, fer família, grup, tribu, guerrilla. Cuidar-se a si mateixa i cuidar els altres també és un acte polític.

Aquesta exposició busca aquesta doble direcció: la fragilitat de les

estructures en si, la possibilitat que aquestes puguin esdevenir potència tot i la seva precarietat. En direcció oposada, també vol detectar les esquerdes dels murs, els propis i els que volem travessar. En el procés de resistir, tenir veu o lluitar contra les desigualtats –sistèmiques– també es pot veure la fragilitat com a generadora, el trencament o l'esquerda com a moment que possibilita un desviament, una interrupció del que s'havia programat.

Tenim alguna manera de relacionar-nos amb la ruptura que no busqui la restauració del que s'ha trencat?

La calidesa de l'afecte, anades i vingudes, obstacles i caigudes.

El que se separa o es desprèn està en procés de ser una altra cosa. Duresa i resistència, fragilitat i vulnerabilitat no es cancel·len l'una a l'altra.

És a dir, aquesta exposició vol ser esquerdada i martellada a la vegada.

Citant de nou Sara Ahmed:

Potser des de la fragilitat es pot pensar en altres maneres de construir refugis feministes. Llavors podríem pensar en la fragilitat no tant com la possibilitat de perdre alguna cosa –fragilitat com a pèrdua–, sinó com una qualitat de les relacions que adquirim, o una qualitat d'allò que construïm. Un refugi fràgil té parets més flexibles, fetes de materials més lleugers: mireu com es mouen. Un moviment

és el que es construeix per sobreviure al que ha estat construït. Quan aflueixem els requisits per ser en un món, creem espai perquè els altres hi puguin ser.

Les obres i els formats d'aquesta exposició recorren i travessen aquestes idees entorn de la vulnerabilitat com a potència, l'energia de ser derrocada i derrocar a la vegada, buscant, en un doble sentit, la idea d'espai segur i també la possibilitat d'expandir-se, de circular de manera fragmentària i col·lectiva. Algunes obres utilitzen formats elàstics, deslocalitzats i sense espai físic, amb distribució quasi viral (mitjans, vídeos, publicacions): Girls Like Us, un col·lectiu que edita una revista de títol homònim, o Merritt K, programadora de videojocs amb un èmfasi especial en la gestió d'afectes i les identitats no normatives.

Altres obres parteixen d'estructures precàries o tan vulnerables i temporals com allò de què és capaç un cos, o bé busquen aquesta idea d'espai segur, encara que sigui de manera temporal: Myckett, un col·lectiu suec que treballa des d'àmbits com la performance, l'arquitectura i el disseny per recuperar moments o espais de trobada, representació i festa de col·lectius LGBT; Laia Estruch, amb *Moat*, una obra que posa en diàleg i lluita el cos i les estructures; Marit Östberg, amb un documental sobre el procés de fer una pel·lícula pornogràfica en què →

→ els afectes i les relacions d'amistat expandeixen la idea d'amor o d'intimitat afectiva, o Suzanne M. Winterling, a partir de recerques en què s'encreuen la biologia, la filosofia o la sociologia des d'una perspectiva posthumana i feminista. I, finalment, altres obres fan referència a la possibilitat de plantejar identitats no reglades pel binarisme de gènere, tant a partir de l'autoreferencialitat, com Alok Vaid-Menon, que utilitza la poesia com a sistema de resistència i visibilitat, com en el cas d'Adriana Minoliti, que, a través de les estratègies del disseny, planteja la possibilitat d'un món interespecista, sense identitats ni categories definides, on el motor és el desig.

Activitats programades

Dijous 24 de maig

When we are together we can be everywhere

Projecció de la pel·lícula de Marit Östberg *When we are together we can be everywhere*.

Projecció de curtsmetratges seleccionats per Héctor Acuña de la seva col·lecció Pornífero Festival.

Xerrada amb Marit Östberg, Héctor Acuña i Lucía Egaña.

Divendres 8 de juny

Moat, de Laia Estruch + Girls Like Us

Presentació de *Moat*, de Laia Estruch, i lectura del col·lectiu Girls Like Us.

Dijous 28 de juny

Mycket + Tami T.

Performance del col·lectiu Mycket i festa final amb concert de Tami T.

Irina Mutt (Girona, 1982) és llicenciada en història de l'art per la Universitat de Barcelona (2012). La resta de formació han estat tallers (amb A*Desk, ACVIC, ACCA, etc.) i derives pels espais expositius, converses amb artistes i amigues, amb els feminismes i també amb els cops i les caigudes de la vida.

Ha estat seleccionada en diferents convocatòries: Sala d'Art Jove (2014); *El temps invertit* (Can Felipa Arts Visuals, 2014), *MICROS* (Nau Estruch, 2015); *Deshaciendo texto* (Inéditos, La Casa Encendida, 2016).

Col·labora amb A*Desk escrivint crítiques i forma part de la comissió de programes del Centre de Producció i Recerca d'Arts Visuals Hangar.